

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010821
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320010821.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.09.2022 v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/69/2020 zo dňa 24.02.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku s použitím § 280 ods. 2 Tr. poriadku **z r u š u j e** rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/69/2020 zo dňa 24.02.2022 a trestnú vec obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., X. mája XXXX/XX, za skutok, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 13.06.2020 v čase okolo 04.00 hod. na Námestí slobody v Humennom spolu s ďalším doposiaľ nestotožneným páchatelom po tom, čo sa D. E. po predchádzajúcom slovnom provokovaní snažil údermi päťou ruky zaútočiť na A. B. sa ten jeho úderom vyhol, pričom došlo k pádu D. E. na zem, kde ho A. B. spolu s nestotožneným páchatelom fyzicky napadol a to údermi päťami a kopancami a keď sa D. E. snažil pomôcť F. E., tak došlo aj k jeho napadnutiu údermi päťou a najmenej jedným kopnutím do oblasti hlavy, pričom D. E. utrpel zranenie a to zlomeninu nosa s posunom úlomkov, pohmoždenie spánkovej oblasti ľahkého stupňa, pohmoždenie tváre v oblasti uhla sánky vpravo ľahkého stupňa s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 6 dní a F. E. utrpel zranenia a to pomliaždenie a povrchovú odreninu v pravej za ušnicovej oblasti a odreninu v oblasti pravého lakt'a s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života po dobu 2 dní,

p o s t u p u j e Okresnému úradu Humenné, pretože nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 13.06.2020 v čase okolo 04.00 hod. na Námestí slobody v Humennom spolu s ďalším doposiaľ nestotožneným páchatelom po tom, čo sa D. E. po predchádzajúcom slovnom provokovaní snažil údermi päťou ruky zaútočiť na A. B. sa ten jeho úderom vyhol, pričom došlo k pádu D. E. na zem, kde ho A. B. spolu s nestotožneným páchatelom fyzicky napadol a to údermi päťami a kopancami a keď sa D. E. snažil pomôcť F. E., tak došlo aj k jeho napadnutiu údermi päťou a najmenej jedným kopnutím do oblasti hlavy, pričom D. E. utrpel zranenie a to zlomeninu nosa s posunom úlomkov, pohmoždenie spánkovej oblasti ľahkého stupňa, pohmoždenie tváre v oblasti uhla sánky vpravo ľahkého stupňa s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 6 dní a F. E. utrpel zranenia a to pomliaždenie a povrchovú odreninu v pravej za ušnicovej oblasti a odreninu v oblasti pravého lakt'a s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života po dobu 2 dní.

Za to mu podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. i), písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil peňažný trest vo výmere 160,- /stošesťdesiat/ eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona mu ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodeného D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., G. X a poškodené strany Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Cintorínska 5, Nitra, IČO: 35942436 a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., pobočka Prešov, Kúpeľná 5, Prešov, IČO: 35 937 874, odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o vine a treste, podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, kde uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nelogické a je v príkrom rozpore s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Odsudzujúci rozsudok vychádza najmä z výpovedí svedka poškodeného D. E., ktorý na pojednávaní dňa 19.08.2021 vypovedal, že po vypití minimálne 6 poldeci tvrdého a 3 pív rovno na chodníku pred barom Peklo začal konflikt tým, že na neho naznačil úder, ktorý mu vyblokoval rukou, nemal v úmysle vstupovať do prvotného slovného konfliktu. Odvolateľ poukázal na to, že poškodený šiel za ním do mesta bezdôvodne s úmyslom ho fyzicky napadnúť, pričom ho slovne neustále napádal, vyhrážal sa mu a napokon ho poškodený pred VÚB bankou napadol spôsobom, ako podrobne rozpísal vo svojom vyjadrení. Pred nevyprovokovaným fyzickým útokom poškodeného sa len bránil takým spôsobom, že zdvihnutými rukami vykrýval jeho útoky pästami na hlavu a hornú časť tela. Poškodený ho z dôvodu značnej opilosti nevedel trafiť, bol stále viac agresívny, potom sa zo vzdialenosti pár metrov voči nemu rozbehol, skočil na neho a nárazom telo na telo spadli obaja na asfalt. Po páde na zem, ich obklúčil hlúčik tam prítomných osôb, pričom prevažná časť z nich ich oboch udierala do celého tela, schytil pár rán pästou do tváre, stratil pri tom topánku. Odvolateľ tiež poukázal na výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní zo dňa 19.08.2021, kde uviedol, že nevie, kto mu spôsobil zlomeninu nosa, možno to bol B., no mohol to byť aj niekto iný, útočníkov bolo viacej, čím sám poškodený vypovedal v prospech neho, rovnako aj ostatní vo veci vypočutí svedkovia, nikto ho neusvedčoval. Odvolateľ zároveň uviedol, že svedkyňa H. C. útočníkom do tváre nevidela, vypovedala, že sa jej nezdá, aby bol on prítomný na mieste činu a nevidela jeho tvár ani zo vzdialenosti 8 metrov. Súd teda podľa odvolateľa nepreukázal, aby výpovede svedkov boli nelogické, nepresvedčivé a rozporné. Odvolateľ má za to, že svedkovia vypovedali pravdivo, ich výpovede s výpoveďou poškodeného E. do seba zapadajú a tvoria logicky neprerušovanú reťaz. Vykonanými dôkazmi vo veci konajúci sudca správne a dostatočne zistil skutkový stav, tieto dôkazy však nesprávne právne vyhodnotil a preto rozsudok trpí vadami, ktoré v danom štádiu môže napraviť len súd druhej inštancie.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaný navrhol, aby krajský súd podľa § 321 Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku tak, že ho spod obžaloby oslobodzuje.

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo odvolanie prípustné. Následne krajský súd preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine a o treste, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a mal za to, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne.

Pokiaľ ide o vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa, krajský súd uvádza, že okresný súd správne ustálil skutkový priebeh konania obžalovaného, o ktorom vzhľadom na vykonané a dostupné dôkazy neboli dôvodné pochybnosti a bolo preukázané, že samotný skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, má formálne znaky trestného činu a spáchal ho obžalovaný. Aj podľa názoru krajského súdu, vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, že obžalovaný sa spoločne s doposiaľ nestotožnenou osobou dopustil konania, ktoré formálne spĺňa znaky žalovaného trestného činu. Obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona, keďže sa dopustil spoločným konaním fyzicky na mieste verejne prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Ďalej krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spácha ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Jedným zo zákonných znakov prečinu výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona je, že páchatel fyzicky napadne iného a tým sa dopustí hrubej neslušnosti na mieste verejnosti prístupnom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za akýkoľvek prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách §10 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku, súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch (zákon č. 372/1990 Zb.), priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia sa do plynutia lehoty podľa odseku 1 nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.

Obžalovaný spáchanie skutku poprel a na svoju obranu uviedol, že v deň incidentu sa nachádzal v bare Peklo s kamarátmi, po záverečnej vyšli spolu pred bar, kde zaregistroval poškodeného E., ako vyhľadáva konflikt, nadával ľuďom. Poškodený E. sa zameral na neho a povedal mu „Stoj!, čo pozeráš“, a hneď sa rozbehol oproti nemu s rukami v päst', asi meter pred ním ho zachytil jeho kamarát poškodený F. E., ktorý mu povedal, že to nie je on, že si ho s niekým zmýlil. Spolu s kamarátmi šiel potom smerom do mesta, poškodený ho celú cestu nasledoval a vykrikoval, že ho zabije, nedostal sa k nemu len preto, lebo ho držal poškodený F. E.. Keď boli na úrovni banky, poškodený E. pristúpil k nemu (k obžalovanému) a snažil sa ho trikrát udrieť do hlavy, no on si dal ruky pred seba, opäť ho od neho odtiahol poškodený E. s tým, že si ho s niekým zmýlil. Potom obžalovaný zbadal, ako sa poškodený E. vytrhol poškodenému E. a rozbehol sa smerom k nemu s náprahom, preto odstúpil nabok, poškodený ho ale zachytil a obaja spadli na zem, kde sa viackrát pretočili, začali sa naťahovať, pamätá si, ako ležal na zemi na chrbte a poškodený E. bol na ňom, poškodený E. akoby kľučal nad ním. Snažil sa E. dať zo seba dole, vtedy ho zasiahol do tela, nie do hlavy, nekopol ho, tam prítomní poškodených z neho stiahli, obul si tenisku, ktorá sa mu počas incidentu vyzula, potom prišla polícia. Obžalovaný zároveň vypovedal, že poškodeného F. E. neudrel a ani poškodený E. neudrel jeho. Poškodený E. bol, podľa jeho názoru, pod vplyvom alkoholu, on (obžalovaný) bol triezvy. Pri incidente utrpel obžalovaný zranenia, a to modriny v oblasti rebier a škrabance, na ošetrovaní nebol. Na poškodenom E. videl zranenia v oblasti tváre, nosa. Incident sa mal odohrať pred VÚB bankou, už sa rozvidnievalo, prítomných bolo veľa ľudí.

Odlíšnú verziu skutkového deja prezentoval vo svojich výpovediach svedok poškodený D. E., ktorý na HP uviedol, že po tom, ako skončila v bare Peklo diskotéka, sa pred barom dostal do slovného konfliktu s obžalovaným, ktorý stál vonku so skupinkou kamarátov, vzhľadom na pozitívne množstvo alkoholu si nepamätá, ako konflikt začal. Pri tomto konflikte prišiel k obžalovanému a naznačil mu úder, nemal ho ale v úmysle udrieť, obžalovaný mu ním naznačený úder vyblokoval. Slovný konflikt medzi nimi pokračoval ďalej, pričom sa už obžalovaný so svojimi kamarátmi presúval do mesta k H. I., kde obžalovaný podišiel k poškodenému, začali sa spolu naťahovať, spadli na zem, kde nikto nikoho neudieral. Po tom, ako sa zo zeme postavili a oddelili sa od seba, mal v úmysle konflikt ukončiť, no vtedy dostal ranu zozadu do spánku. Kopnúť do spánku ho nemohol obžalovaný, pretože v tom čase stáli tvármi oproti sebe. Po tomto údere, kopnutí spadol na zem, kde ho začali viacerí biť, pričom v útoku pokračoval aj obžalovaný, určite ho kopol alebo udel minimálne dva až trikrát. Keď vstával zo zeme, dostal kopačku do nosa

od chlapa v červenom tričku. Počas incidentu sa mu snažil pomôcť poškodený E., keď z neho strhol obžalovaného, zaútočili aj na neho údermi a kopancami.

Je v súdnej praxi bežné, že pri tomto druhu trestnej činnosti, kde sa jedná v podstate o vzájomný konflikt dvoch osôb, na čo správne poukázal aj okresný súd, sa vyskytujú dve skupiny protichodných výpovedí, na jednej strane výpoveď poškodených, na strane druhej výpoveď obžalovaného a jeho kamarátov. Obžalovaný je však, aj podľa názoru krajského súdu, zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, jednoznačne usvedčovaný predovšetkým výpoveďou samotného poškodeného D. E., ktorý popísal celý skutkový dej a aj to, čo mu predchádzalo. Zhodne tak vypovedal v prípravnom konaní, pričom sú jeho výpovede podporené aj ďalšími dôkazmi.

Následky incidentu u oboch poškodených zo zdravotného hľadiska sú objektivizované aj závermi znaleckého posudku znalca A. D. J., z ktorého okrem iného vyplýva, že ku vzniku poranenia poškodeného D. E. došlo opakovaným pôsobením tupej sily na oblasť nosa, t. j. opakované údery – najmenej dva. Dané poranenie nevzniklo na základe kopnutia obutou nohou, ani na základe pádu a nárazu oblasťou nosa do tvrdej podložky, ako je asfalt, dlažba stena a pod.. Poranenie pohmoždenie spánkovej oblasti vpravo ľahkého stupňa vzniklo pôsobením tupej sily na oblasť hlavy v spánkovej oblasti, prípadne sa mohlo jednať o kopnutie nohou. Poranenie pohmoždenie tváre v oblasti uhla sánky vpravo ľahkého stupňa vzniklo pôsobením tupej sily na oblasť tváre v mieste uhla sánky, ktorou mohol byť úder päťou. Poškodený F. E. utrpel pri incidente poranenia, a to pohmoždenie retroaurikulárnej oblasti vpravo ľahkého stupňa s odreninou a pohmoždenie lakťa vpravo ľahkého stupňa. Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku týchto poranení, tak na oblasť hlavy za pravým uchom pôsobila tupá sila s tangenciálnou zložkou vektora pôsobiacej sily, ktorou mohlo byť kopnutie obutou nohou, sila pôsobenia bola stredne veľká na dolnej stupnici závažnosti, znalec ďalej konštatoval, že uvedené poranenie nevzniklo na základe úderu rukou, ako ani na základe pádu a nárazu do tvrdej podložky akou je stena, dlažba, asfalt a pod. Na oblasť lakťového výbežku pôsobila tupá sila s tangencionálnou zložkou, ktorou mohol byť pád a náraz oblasťou lakťa do tvrdej podložky.

Obžalovaný v odvolaní popieral, aby on fyzicky zaútočil na poškodeného D. E.. Práve poškodený bol tým, kto ho slovne napádal, vyhrážal sa mu a nakoniec ho aj fyzicky napadol. V danom je krajský súd dáva za pravdu obhajobe, že skutočne osobou, ktorá začala slovný konflikt bol práve poškodený D. E., o čom svedčia výpovede vo veci vypočutých svedkov A. F., K. L., A. D., J. C., E. M., ako aj samotná výpoveď poškodeného D. E., ktorý nepoprel, že pred barom Peklo to bol on, kto ako prvý podišiel k obžalovanému a naznačil mu úder päťou, avšak nemal v úmysle poškodeného napadnúť, keďže jeho pokus o úder skončil asi 30 cm od tela obžalovaného. Je potrebné uviesť, že protiprávne konanie obžalovaného nemôže ospravedlniť ani jeho obrana spočívajúca v tom, že mal byť slovne urážaný, resp. provokovaný poškodeným. Obžalovaný mal v takom prípade riešiť vec iným, legálnym spôsobom a nie tým, že fyzicky napadne poškodeného. Výpoveď poškodeného D. E. je podporená výpoveďou svedkyne H. C., ktorá síce nebola priamym svedkom incidentu, resp. sa nenachádzala v jeho tesnej blízkosti, no videla, ako dvaja chlapi útočili na muža ležiaceho na zemi, jeden ho kopal a druhý ho udieral päťami. Bola svedkom aj toho, ako prišiel druhý poškodený a snažil sa odsunúť útočníkov od napadnutého. Opísala oboch útočníkov, jeden mal oblečené sivé tričko alebo mikinu a krátke nohavice, druhý mal oblečenú červenú mikinu a krátke nohavice. Nevidela, aby muž, ktorý bol napadnutý, tiež niekoho fyzicky napadol. Svedkyňa zároveň uviedla, že počas útoku videla na zemi ležať len jedného muža, čím vyvrátila tvrdenie obžalovaného prezentovaného v rámci odvolacích námietok, že po tom, ako obžalovaný spadol na zem spolu s poškodeným D. E., obklopil ich hlúčik ľudí a prevažná väčšina z nich ich oboch, teda obžalovaného aj poškodeného E. udierala do celého tela, pričom obžalovaný dostal pár úderov päťou do tváre. Táto verzia skutkového deja bola vyvrátená aj výpoveďami svedkov A. F. a B. J., ako aj závermi znaleckého dokazovania.

Svedok A. F. vo svojich výpovediach uvádzal, že nevie, ako začala bitka, kto koho uderil ako prvý, no z krátkej vzdialenosti videl, ako dvaja muži zbili tých dvoch, ktorí provokovali pred barom Peklo, obaja ich udierali päťami do hlavy, jeden z provokatérov spadol na zem a tam ho ešte útočník v károvej košeli kopol dvakrát do hlavy. Z výpovede svedka B. J. vyplynulo, že pomáhal vstať zo zeme jednému z mužov, ktorí pred barom Peklo vykrikovali.

Obrana obžalovaného sa tak v kontexte vykonaného dokazovania javí byť účelová, skôr len ako reakcia na jeho usvedčovanie zo spáchania skutku v tom smere, že sa obžalovaný snažil presne opačne z

fyzického napadnutia obviniť poškodeného a seba postaviť do role obete konajúcej v nutnej obrane, čo však bolo, aj podľa názoru krajského súdu, vykonaným dokazovaním vyvrátené. Je potrebné tiež uviesť, že bol to práve poškodený, ktorý oznámil možné spáchanie trestného činu voči jeho osobe, nie opačne.

V danom prípade bola výpoveď poškodeného dostatočne podporená výpoveďami svedka poškodeného F. E., svedkov H. C., A. F., B. J.. Následky incidentu v podobe zranení potom boli objektivizované lekárskymi správami a znaleckým dokazovaním.

Aj keď obhajoba vo vzťahu k svedeckým výpoveďiam vo veci vypočutých svedkov uvádza, že tieto sú pravdivé a ich výpovede dokonca vzájomne korešpondujú s výpoveďou poškodeného E., krajský súd je toho názoru, že vo výpovediach jednotlivých svedkov sú rozpory a nezrovnalosti týkajúce sa verzie skutkového deja. Tieto nezrovnalosti sú nielen vo výpovediach jednotlivých svedkov a poškodených, ale rozpory sú medzi výpoveďami svedkov svedčiacich v prospech obžalovaného a výpoveďami samotného obžalovaného.

Kým svedkovia K. L. a E. M. zhodne uviedli, že po tom, ako sa poškodený E. rozbehol na obžalovaného, ktorý sa mu uhol, obaja spadli na zem, kde poškodený E. začal útočiť na obžalovaného päťami, obžalovaný ležal pod ním, snažil sa dostať spod neho, a keď si k nim priklakol druhý poškodený s napriahnutou rukou, snažili sa druhého poškodeného odtiahnuť a obžalovaného dostať preč, svedkyňa H. C. videla útok dvoch mužov na jedného, ktorý ležal na zemi, svedok I. L. videl, ako sa bijú štyria chlapani medzi sebou.

Bez dôvodných pochybností však vykonaným dokazovaním bolo preukázané to, že obžalovaný sa skutočne dostal do fyzického konfliktu s poškodeným, ktorého fyzicky napadol s doposiaľ nestotožneným páchatelom, a tiež bolo preukázané, že v rámci „súboja“ obžalovaný utrpel zranenia zlomeninu nosa s posunkom, pohmoždenie spánkovej oblasti vpravo a pohmoždenie tváre v oblasti uhla spánku vpravo ľahkého stupňa. Z hľadiska predmetu konania nebolo podstatné, že aj poškodený v rámci vzájomného incidentu mohol obžalovanému spôsobiť nejaké drobné poranenia, ako sám uviedol obžalovaný, modriny v oblasti rebier, odreté kolená a lakte. Podstatou prečinu výtržníctva je totižto dopustenie sa výtržnosti alebo hrubej neslušnosti verejne alebo na mieste verejne prístupnom, a to slovné alebo fyzicky, pričom Trestný zákon vymenúva len demonštratívne rôzne podoby takejto výtržnosti. V danom prípade obžalovaný poškodeného fyzicky napadol (§ 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona) a nie je pochybnosť o tom, že k incidentu došlo verejne, resp. na verejne prístupnom mieste, čím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva z hľadiska jej objektívnej stránky, podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Súd prvého stupňa tak vzhľadom na uvedené v zmysle obžaloby právne kvalifikoval skutok ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Naplnené boli aj ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, keď obžalovaný je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a pričetnosti, ktorý porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v prípade tohto trestného činu verejný poriadok, pokojné spolunažívanie medzi občanmi a pri tejto podobe trestného činu výtržníctva sčasti aj zdravie jednotlivca. Svojho konania sa dopustil úmyselne, vo forme priameho úmyslu a medzi jeho konaním a spôsobeným následkom existuje nepochybne príčinná súvislosť.

Krajský súd sa aj v nadväznosti na uvedené, v rámci prieskumu na základe odvolacích námietok, zaoberal aj skúmaním, či konanie obžalovaného nemožno v danom prípade posúdiť ako konanie v nutnej obrane, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti skutku, s poukazom na zranenia, ktoré objektívne utrpeli poškodení, obranu obžalovaného nebolo možné posúdiť ako primeranú. Na jednej strane je pravdou, že na obžalovaného bolo najskôr útočené zo strany poškodeného, a to nielen slovné, ale aj naznačeným úderom, ktorý ale obžalovaný vyblokoval, čo sporné nie je. Len samotný prvotný útok poškodeného však neospravedlňuje konanie obžalovaného, pokiaľ sa ním spôsobia následky, ktoré sú v celkom zjavnom nepomere k následkom, ktoré utrpel on sám. Krajský súd osobitne zdôrazňuje, že obžalovaný A. B. prakticky neutrpel po útoku žiadne relevantné výraznejšie zranenie (podľa svojich tvrdení len modriny, pomliaždeniny a škrabance), keď nepotreboval, a to aj podľa vlastných slov, ani vyhľadať lekársku pomoc, pričom rozsah zranenia obžalovaného bol nepochybne podstatne menší ako zranenia poškodených.

Na strane druhej, keďže sa jedná o prečin, krajský súd zdôrazňuje, že pri skúmaní, či obžalovaný v konkrétnom prípade svojím konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je konajúci súd, vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona, povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu tak, ako sú definované v Trestnom zákone, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu, teda či závažnosť takéhoto konania je vyššia, ako nepatrná.

V absolútnej väčšine prečinov aj po takomto skúmaní nie je možné použitie materiálneho korektívu, jeho aplikácia by mala byť skôr ojedinelá a mala by závisieť od okolností konkrétneho prípadu, po zvážení zákonom požadovaných aspektov, ktoré definuje predmetné ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Závažnosť prečinu určujú zákonom vymedzené kritériá, a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu, ktoré vymenúva Trestný zákon. Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu (páchatel'a), čím sa zvyrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach, ktoré pri materiálnom korektíve posudzované sú v rámci skúmania okolností spáchania činu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Je preto potrebné tieto hľadiská posúdiť aj vo vzťahu k závažnosti prečinu v prejednávanej veci.

Z hľadiska spôsobu vykonania činu a jeho následkov, v rámci ktorého sa hodnotia okrem iného aj podmienky, ktoré boli na mieste činu a celková situácia, je potrebné uviesť, že konanie obžalovaného, ktoré samozrejme nie je možné zľahčovať, bolo akousi reakciou obžalovaného na predošlé konanie a provokáciu, či už slovnú, alebo aj fyzickú zo strany poškodeného, nebolo vopred plánované, práve naopak, obžalovaný už pri úvodnom slovnom napádaní a naznačenom údere zo strany poškodeného, reagoval tak, aby nedošlo k rozvinutiu konfliktu, teda na slovnú provokáciu poškodeného nereagoval, naznačený úder poškodeného vyblokoval a spolu so svojimi kamarátmi pokračoval smerom do centra mesta. V danom je potrebné poukázať aj na následok, ktorý mal byť poškodenému spôsobený v podobe poranenia ľahkého stupňa.

K útoku došlo v skorých ranných hodinách na Námestí slobody v Humennom, po viacerých provokáciách zo strany poškodeného, čo vyplýva nielen z výpovede obžalovaného a poškodeného, ale aj z výpovede ostatných tam prítomných svedkov. Poškodený D. E. priznal, že bol pod vplyvom alkoholu, keď vypil minimálne 6 poldeci tvrdého alkoholu a tri pívá. Poškodený F. E. bol pod značným vplyvom alkoholu, na sled udalostí si z dôvodu značnej opitosti nepamätal, podľa jeho výpovede v ten večer vypil asi 5 veľkých 12° pív, sedem pohárikov slivovice a sedem vodiek. Nemožno opomenúť, že výraznú úlohu v celom konflikte, ako aj v udalosti tomuto predchádzajúcej, zohral alkohol na strane oboch poškodených. V danom prípade u obžalovaného, hodnotiac všetky tieto kritériá závažnosti jeho konania vo svojom súhrne, možno dospieť k záveru o nepatrnosti závažnosti jeho konania. Bol to práve poškodený D. E., ktorý bezdôvodne obžalovaného A. B. najprv slovnou napadol ešte pred barom Peklo, kde mu následne zo vzdialenosti približne jeden meter trikrát naznačil úder päťou smerom na jeho trup, tento úder mu obžalovaný vyblokoval. Poškodeného D. E. nezastavila ani poznámka poškodeného F. E., že si obžalovaného s niekým zmýlil (zrejme s osobou, s ktorou mal poškodený E. konflikt už počas diskotéky), keď tento potom bezdôvodne nasledoval obžalovaného až k VÚB banke, teda vo vzdialenosti asi 100 metrov, kde počas cesty stále poškodený pokrikoval na obžalovaného B., kde na neho opäť zaútočil päťami. Obžalovaný sa jeho úderom vyhol, pritom ale poškodený E. spadol na zem a až tak došlo k útoku obžalovaného spolu s doposiaľ nestotožnenou osobou na poškodeného. Celý incident bol teda vyvolaný poškodeným bezdôvodne napriek tomu, že jeho kamarát E. poškodenému E. opakovane hovoril, že to nebol obžalovaný B., kto im mal niečo povedať a snažil sa poškodeného E. zadržiavať, aby neútočil na obžalovaného.

Čo sa týka okolností, za ktorých bol čin spáchaný, tu treba v zmysle ustálenej judikatúry hodnotiť predovšetkým poľahčujúce a priťažujúce okolnosti podľa § 36 a § 37 Tr. zákona, kde sú čiastočne obsiahnuté aj určité aspekty týkajúce sa subjektu trestného činu, ktorý sa sám o sebe pri

tomto skúmaní neposudzuje, ale aj ďalšie konkrétne a špecifické okolnosti toho-ktorého prípadu. Je potrebné konštatovať, že na strane obžalovaného boli zistené dve poľahčujúce okolnosti, ako ich definuje ustanovenie § 36 Tr. zákona, a to spáchanie trestného činu odvracajúc útok, pričom konal bez toho, aby boli splnené podmienky nutnej obrany a vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu, pri nezistení žiadnych priťažujúcich okolností.

Z hľadiska celkového kontextu okolností prípadu je však potrebné opätovne poukázať na sled udalostí predchádzajúcich samotnému útoku obžalovaného na poškodeného, ako aj na skutočnosť, že obžalovaný je trestne stíhaný a obžalovaný spolu s doposiaľ nestotožnenou osobou, teda predmetnej trestnej činnosti sa mal dopustiť formou spolupáchateľstva, kde nie je na základe doposiaľ vykonaného dokazovania možné jednoznačne ustáliť, ktorý z nich spôsobil poškodenému najvážnejšie zranenie a to zlomeninu nosa, keď zo samotnej výpovede poškodeného vyplýva, že kopačku do nosa mal dostať od chlapa v červenom tričku, teda nie od obžalovaného. Rovnako tak je potrebné poukázať aj na z tohto hľadiska významnú okolnosť a to, že pri samotnom skutku nedošlo k ťažkému následku a poškodení mali utrpieť poranenia ľahkého stupňa, teda nešlo o trestný čin proti zdraviu a iba o prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Nakoniec je nevyhnutné posúdiť aj mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútky, keď síce je prítomné úmyselné zavinenie obžalovaného (konanie bolo nepochybne zavinené, keďže fyzicky napadol poškodeného z vlastnej vôle, ktorej prejav našiel vyjadrenie vo vonkajšom svete), avšak miera úmyselného zavinenia, ako súčasť subjektívnej stránky, bola určitým spôsobom znížená z dôvodu, že sa jednalo o vyslovenú provokáciu poškodeného, nie jednorazovú, ale pretrvávajúcu od momentu, kedy poškodený vyšiel z baru, až po príchod na miesto incidentu, pričom poškodený obžalovaného a jeho partiu nasledoval bez toho, aby ho obžalovaný slovne provokoval, alebo nejakým iným spôsobom „udržiaval“ vo svojej tesnej blízkosti. Navyše počas celej tejto doby to bol práve poškodený, ktorý v domnení, že obžalovaný je niekým iným, na neho pred samotným prejednáványm útokom zaútočil päťami ešte pred barom Peklo. Nemožno tiež opomenúť ani tú skutočnosť, že hoci sa jednalo o spolupáchateľstvo, keď síce A. B. je obžalovaný s doposiaľ nestotožneným páchatel'om, avšak obaja sú spoluzodpovední za spoločné konanie, ak sa hodnotí čiastočný útok toho-ktorého útočníka, tak zo strany obžalovaného sa nemalo jednať o kopnutie do oblasti nosa, čo vyplýva priamo z výpovede poškodeného D. E..

Hodnotiac teda jednotlivé, vyššie uvedené hľadiská, majúce vplyv na posudzovanie závažnosti konania obžalovaného vykazujúceho inak formálne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a to spôsob vykonania činu, spôsobený následok, sčasti aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, dospel krajský súd k záveru, že preukázaná závažnosť jeho konania v kontexte vyššie uvedených skutočností z materiálneho hľadiska je nepatrná, a preto v prejednávanej veci nejde o trestný čin. Konanie obžalovaného v nadväznosti na vyššie uvedené môže byť, podľa názoru krajského súdu, nepochybne posudzované ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Za takéhoto stavu, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, je krajský súd toho názoru, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, pri komplexnom vyhodnotení všetkých aspektov v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona, nie je trestným činom, preto krajský súd rozsudok okresného súdu podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku s použitím § 280 ods. 2 Tr. poriadku zrušil a trestnú vec obžalovaného A. B. postúpil Okresnému úradu Humenné, pretože nejde o trestný čin, ale skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.